

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/283/2015
Identifikačné číslo spisu:	1114227588
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1114227588.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú U. Z., narodenú XX. septembra XXXX, zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vázovova 7/A, dieťa rodičov X. Z., bývajúcej v O., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. Bronislavou Pavelkovou, PhD., advokátkou so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 6, a H. Z., bývajúceho v O., v dovolacom konaní zastúpeného spoločnosťou NIKU & partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Prokopa Veľkého 51, za ktorú koná konateľ -advokát JUDr. Anna Niku, o zmenu zverenia maloletej a o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 1P/141/2014, o dovolaní matky maloletej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 16. decembra 2014 sp.zn. 11Cop/533/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Odôvodnenie

Vo veci starostlivosti súdu o maloletú U. Z., narodenú XX. W. XXXX Okresný súd Bratislava I uznesením z 9. októbra 2014 č.k. 1P/141/2014-34 nariadil predbežné opatrenie, ktorým upravil oprávnenie otca maloletej stretávať sa s ňou v čase a spôsobom bližšie upraveným vo výroku uznesenia a upravil práva a povinnosti rodičov pri odovzdávaní a preberaní maloletej do starostlivosti jej otca.

Krajský súd v Bratislave, rozhodujúci o odvolaní matky maloletej, uznesením zo 16. decembra 2014 sp.zn. 11CoP/533/2014 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa; oprávnenie otca stretávať sa s maloletou a práva o povinnosti jej rodičov sčasti upravil inak než súd prvého stupňa.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu matka maloletej (ďalej aj ako „dovolateľka“) podala dovolanie. Navrhla napadnuté uznesenie a uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. (v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015; poznámka odvolacieho súdu) tvrdiac, že vo veci v oboch stupňoch rozhodovali vylúčení sudcovia. Dôvodom pre takýto záver podľa dovolateľky je, že medzi sudkyňou konajúcou v prvom stupni Mgr. Patríciovou Železníkovou a zástupkyňou otca maloletej JUDr. Annou Niku je „osobný vzťah, založený jednak na

priateľstve a jednak na skutočnosti, že JUDr. Niku bola (a pravdepodobne aj dnes je) právnu zástupkyňou konajúcej sudkyne.“ Poukázala tiež na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 20. júna 2014 sp.zn. 14NcC/51/2014, ktorým bolo rozhodnuté tak, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava I Mgr. Patrícia Železníková je vylúčená a prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 1P/57/2014 práve „pre jej existujúci pomer k právnej zástupkyňi JUDr. Niku“. Dovolateľka tiež upriamila pozornosť dovolacieho súdu na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. júna 2014 na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 31 ods. 1 Tr.por. o vylúčení sudcu z vykonávania úkonov trestného konania v prípade, ak v inej trestnej veci je medzi týmto sudcom - obvineným vzťah klient sudca. Podľa dovolateľky z prejednávania a rozhodovania danej veci boli vylúčené aj sudkyne odvolacieho súdu rozhodujúce ojej odvolaní, ktorých „nezaujatosť je zjavne spochybnená minimálne tým, že napriek vedomosti o vylúčení JUDr. Železníkovej na túto skutočnosť neprihliadli.“

Otec maloletej navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže dovolanie je podané proti uzneseniu (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť. Vychádzal pritom z týchto záverov:

Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp právnej istoty. Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach opakovane poukazuje na potrebu rešpektovania tohto princípu, a to osobitne vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, ktoré už nadobudli právoplatnosť. Princíp právnej istoty nachádza svoje miesto aj Občianskom súdnom poriadku v ustanoveniach, ktorými sú upravené podmienky prípustnosti dovolania.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je tretou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávaní veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale dovolanie nie je prípustné (o.i.) vtedy, ak smeruje proti uzneseniu o predbežnom opatrení. Dovolanie matky maloletej nie je preto v zmysle § 239 O.s.p. prípustné.

Prípustnosť dovolania v preskúmvanej veci by prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne

rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdí a ich existencia v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľka výslovne namieta, že konanie súdov obidvoch stupňov má vadu podľa § 237 písm. g/ O.s.p. spočívajúcu v tom, že o veci rozhodovali vylúčení sudcovia. Pri riešení, či dovolateľka tak robí vo vzťahu k sudkyňi Okresného súdu Bratislava I Mgr. Patrícii Železníkovej opodstatnene, bolo potrebné sa vyporiadať (o.i.) aj so zistením, že dovolateľka po podaní dovolania uplatnila z rovnakých dôvodov, o aké opiera svoje dovolanie aj námietku zaujatosti podľa § 15a O.s.p., o ktorej námietke príslušný Krajský súd v Bratislave uznesením z 20. marca 2015 sp.zn. 3NcC/15/2015 už aj rozhodol tak, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava I Mgr. Patrícia Železníková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 1P/141/2014. S uvedeným zistením sa dovolací súd vypořiadal tak, že predmetné rozhodnutie o námietke zaujatosti mu nebráni v tom, aby opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. g/ O.s.p. posúdil sám, prípadne aj inak ako to urobil Krajský súd v Bratislave v ostatne uvedenom rozhodnutí. Námietku, že rozhodnutie vydal vylúčený sudca, totiž možno uplatniť ako dôvod mimoriadneho opravného prostriedku bez ohľadu na to, či námietka zaujatosti podľa § 15a O.s.p. bola či nebola účastníkom konania uplatnená, či o tejto námietke bolo príslušným nadriadeným súdom a akým spôsobom rozhodnuté, alebo kedy sa účastník mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je podľa jeho názoru sudca vylúčený (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. augusta 1997 sp.zn. 3Cdo/153/1996). Inštitút vylúčenia sudcu je objektívnou procesnou kategóriou, a tým na samotnom rozhodovaní podľa ustanovenia § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zásadne nezávislou. Vylúčenie sudcu totiž nastáva priamo zo zákona a nie až výrokom nadriadeného súdu. Preto tiež má sudca oznamovaciu povinnosť o svojom vylúčení (§ 15 O.s.p.). Z uvedeného vyplýva, že v predmetnej veci tu nebola žiadna prekážka toho, aby v dovolacom konaní pri posudzovaní namietanej vady konania nemohla byť otázka vylúčenia sudcu skúmaná bez ohľadu na to, či ju a prípadne akým spôsobom riešil prejudiciálne súd nadriadený súdu, na ktorom je sudca činný. Dovolací súd je na to priamo predurčený ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, § 237 písm. g/ O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. V opačnom prípade by sa nikdy nemusela odstrániť prekážka pre skutočné uplatnenie ústavnej zásady rovnosti účastníka v konaní (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a § 18 O.s.p.). Dovolací súd majúci na zreteli vyššie uvedené, t.j. že pri riešení otázky, či vo veci ním preskúmvanej rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.), postupuje nezávisle od rozhodnutia príslušného nadriadeného súdu, za smerodajné apre svoje rozhodnutie záväzné preto nepovažoval ani rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 20. júna 2014 sp.zn. 14NcC/51/2014, ktorým vo veci starostlivosti súdu o maloletého Daniela Luknára, dieťaťa matky PhDr. Evy Luknárovej a otca Ing. Igora Maroša, bolo o námietke zaujatosti uplatnenej otcom maloletého rozhodnuté tak, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava I Mgr. Patrícia Železníková je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 1 P/57/2014 práve „pre jej existujúci pomer k právnej zástupkyňi JUDr. Niku“.

Dovolací súd majúci na zreteli vyššie uvedené potom pristúpil k riešeniu otázky, či v preskúmvanej právnej veci starostlivosti súdu o maloletú U. Z. rozhodovali vylúčení sudcovia, t.j. takí sudcovia, ktorí mali taký pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom, pre ktorý možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 14 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľka vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku tvrdí takýto vzťah

sudkyne konajúcej a rozhodujúcej na súde prvého stupňa k zástupkyni otca maloletej; tvrdí, že medzi nimi je „osobný vzťah, založený jednak na priateľstve a jednak na skutočnosti, že JUDr. Niku bola (a pravdepodobne aj dnes je) právnou zástupkyňou konajúcej sudkyne.“

Z nespočetnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (viď napríklad *Piersack c. Belgicko*, *Boeckmans c. Belgicko*, *Delcourt c. Belgicko*, *Pullar c. Spojené kráľovstvo*) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03) možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo k ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda bez nenávisťi a zaujatosti (t.j. nestranne, nezaujate, bezpodmienečne vecne a objektívne). Judikatúra sa ustálila v názore, že skutočnosť, že sudca sa zo svojich subjektívnych hľadísk „cíti zaujatý“, nezakladá bez ďalšieho dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci, ak povaha okolností, z ktorých vyvodzuje možnosť vzniku pochybností o svojej nezaujatosti, nemôže z objektívneho hľadiska viesť k legitímnym pochybnostiam o nestrannosti súdneho rozhodovania (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2009 sp. zn. 3Nc/13/2009 prijaté občianskoprávnym kolegiom Najvyššieho súdu 28. mája 2009 na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Sudcov pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským alebo jemu podobným vzťahom (§ 116 OZ), ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak vzťah nepriateľský takej intenzity, že sudca nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodovať vo veci. Len také skutočnosti, na základe ktorých možno založiť i vyššie uvedený pomer sudcu k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, môžu tvoriť zákonný dôvod na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Nestačí pritom len tvrdenie, že takýto kvalifikovaný vzťah sudcu k účastníkovi konania alebo k jeho zástupcovi existuje, ale tento vzťah (pomer) musí byť podložený takými konkrétnymi okolnosťami, ktoré by jeho existenciu aspoň osvedčovali.

Sudkyňa Mgr. Patrícia Železníková vo svojom vyjadrení z 10. februára 2015 uviedla: „Čo sa týka môjho vzťahu k právnej zástupkyni otca [...] uvádzam, že náš vzťah je čisto pracovný a v žiadnom prípade ho nepovažujem za vzťah priateľský alebo za vzťah, ktorý by mi bránil či už v minulosti alebo v súčasnosti vo veci konať a rozhodnúť nestranne a nezaujato.“

Za priateľský pritom podľa dovolacieho súdu treba považovať vzťah takej intenzity, ktorý presahuje rámec bežnej interakcie medzi občanmi a predpokladá vytvorenie si určitého vnútorného emocionálneho vzťahu založeného okrem iného na dôvere, úprimnosti, družnosti, prívetivosti, vzájomnej pomoci, tolerancii, porozumení, t. j. takého puta, medzi jeho účastníkmi, ktoré sa navonok prejavuje, okrem iného napr. aj pravidelnými stretnutiami i za účasti ostatných rodinných príslušníkov, spoločným trávením času, rôznych pobytov a dovolení. Takýto vzťah sudkyne Mgr. Patrície Železníkovej k zástupkyni otca maloletej JUDr. Anne Niku nebol preukázaný.

Dovolací súd potom pristúpil k posúdeniu otázky, či vzťah Mgr. Patrície Železníkovej a zástupkyne otca maloletej JUDr. Anny Niku ako vzťah klientky a advokátky môže vyvolať pochybnosť o nezaujatosti sudkyne.

Pred posúdením uvedenej otázky považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť svoje konštantné závery, ktoré nezaujímajú len aktuálne, ale zaujal ich opakovane už v minulosti v situáciách, keď sa namietal vzťah medzi sudcom a účastníkom konania - iným sudcom, resp. zástupcom účastníka, teda danosť profesionálneho, resp. kolegiálneho vzťahu (porovnaj najmä uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 sp. zn. 1 Nc 8/2010, ale aj napr. uznesenia z 25. marca 2011 sp. zn. 1 Nc 18/2011, z 15. apríla 2011 sp. zn. 1 Nc 26/2011, zo 14. júla 2011 sp. zn. 1 Nc 39/2011).

Najvyšší súd zdôraznil, že u takéhoto vzťahu chýba objektívny základ na konštatovanie zaujatosti, pretože vzájomné vzťahy medzi sudcami navzájom ako aj právnymi zástupcami účastníkov konania sú založené na profesionalite a kolegiálnosti. Ak by z takéhoto základu bol vyvodzovaný opačný záver, znamenalo by takéto posudzovanie vlastne, že výlučne pracovný a kolegiálny vzťah medzi sudcami navzájom ako aj právnymi zástupcami účastníkov konania vo všeobecnosti prezumuje porušovanie sudcovských povinností a zásad sudcovskej etiky. Ak rámec týchto vzájomných vzťahov neprekročí hranicu profesionálnosti a kolegiálnosti, nemožno mať bez ďalšieho pochybnosti o ich nezaujatosti. Až v prípade, že by vzájomný vzťah prerástol cez rýdzo profesionálny rámec výkonu funkcie sudcu a nadobudol charakter bližšieho osobného vzťahu, pôjde o okolnosť vzbudzujúcu opodstatnené pochybnosti o nezaujatosti a teda išlo by o dôvod pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí. Vzťahy medzi sudcami navzájom ako aj medzi sudcami a právnymi zástupcami účastníkov konania, ktoré však bežný pracovný a kolegiálny rámec neprekračujú t. j. ak tieto vzťahy spočívajú iba na tom, že sa sudcovia a právnymi zástupcami účastníkov konania navzájom poznajú, pretože sudcovia sa pri výkone funkcie opakovane stretávajú s právnymi zástupcami účastníkov konania, ktorý vykonávajú svoje povolanie ako - advokáti, teda samé o sebe povahu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd má za to, že samotná skutočnosť, že sudkyňa advokátka osobne pozná, lebo ju v minulosti zastupovala v jej osobných právnych veciach, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom jej vylúčenia z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Je nevyhnutnou súčasťou profesionality sudcu, aby bol schopný nestrannne rozhodovať aj vo veciach, v ktorých vystupujú osoby, ku ktorým má vyššie naznačený vzťah. Pokiaľ sudca takú profesionalitu nemá, vyvstáva otázka, či je vôbec spôsobilý na výkon sudcovskej funkcie. Pri hodnotení vzťahu sudcu k účastníkom a k ich zástupcom z hľadiska podmienok vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí je potrebné tiež vziať do úvahy, že sudca nie je osobou fungujúcou len vo svojom úrade a žijúcou oddelene od ostatného sveta, ale že ide vždy o konkrétneho človeka, ktorý má tiež právo, aby bol vo svojich právnych veciach zastúpený ním zvoleným zástupcom. Akceptácia príliš rozširujúceho nazerania na okolnosti spochybňujúce nestrannosť v konečnom dôsledku by mohla viesť k situácii, že pri dlhodobejšom výkone funkcie (sudcu) konkrétnym sudcom sa vytvorí nemalý okruh osôb vo vzťahu ku ktorým, ako účastníkom konania, by nemohol byť činný dotknutý sudca.

Rovnako advokát je pri výkone svojho povolania povinný na prospech klienta využívať svoje vedomosti a skúsenosti, skutkové a právne argumenty a možnosti dané právnym poriadkom, je povinný dodržiavať pravidlá korektnej súťaže a dbať na dôstojnosť advokátskeho stavu a nesmie prijať poverenie, ktoré by znížovalo dôstojnosť advokátskeho stavu a smie použiť len prostriedky, ktoré sú v súlade so všeobecne záväznými predpismi, dobrými mravmi a zásadami slušného správania sa (§ 2 Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory, účinný dňom jeho schválenia konferenciou advokátov 15. júna 2013).

Ak teda rámec vzťahu medzi sudcom a advokátom neprekročil hranicu profesionálnosti nemožno mať bez ďalšieho pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

Podľa dovolacieho súdu významnou z hľadiska posúdenia veci je i skutočnosť, že sudkyňa vo svojom vyjadrení z 10. februára 2015 uviedla, že plnomocenstvo pre zástupkyňu už odvolala a spoluprácu s ňou považuje s jej spoločnosťou poskytujúcou právne služby za ukončenú, a to aj z hľadiska dovolateľkou pripomínaného stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. júna 2014 na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 31 ods. 1 Tr.por. o vylúčení sudcu z vykonávania úkonov trestného konania v prípade, ak v inej trestnej veci je medzi týmto sudcom - obvineným vzťah klient sudca, ktoré stanovisko výrazne odlišuje situáciu keď sudca a obhajca sú v inom konaní v pozícii klient -obhajca od situácie, keď obhajoba už bola ukončená.

Za daného stavu nič nenasvedčuje tomu, že by Mgr. Patrícia Železníková mala k zástupkyňi otca maloletej taký vzťah, ktorý by potvrdzoval jej zaujatosť vo veci a vylučoval by ju z jej prejednávania a rozhodovania. Za reálnu existenciu takého vzťahu nemožno považovať len samotné tvrdenie účastníka konania, že takýto vzťah existuje. Existenciu či neexistenciu niektorého v zákone uvedených dôvodov

pre vylúčenie sudcu je treba objektívne zistiť, nepostačuje len subjektívne presvedčenie účastníka konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené nie je možné prisvedčiť ani tvrdeniu dovolateľky, že z prejednávania a rozhodovania danej veci boli vylúčené aj sudkyne odvolacieho súdu rozhodujúce o jej odvolaní, ktorých „nezaujatosť“ je zjavne spochybnená minimálne tým, že napriek vedomosti o vylúčení JUDr. Železníkovej na túto skutočnosť neprihliadli.“

Dovolací súd majúci na zreteli vyššie uvedené dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zo 16. decembra 2014 sp.zn. 11CoP/533/2014 a jeho postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nie sú postihnuté vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie matky maloletej odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania, rovnako ako o trovách konania o návrhu na nariadenie predbežného nariadenia (§ 145 O.s.p.), rozhodne súd prvého stupňa v rozhodnutí o veci samej.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.